

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **I.V.**, zast. Mgr. K.V., obecným zmocněncem, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nabř. gen. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2010 čj. 88/2010-160-AS/3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 30. 9. 2010 čj. 88/2010-160-AS/3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2.000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru dopravy, silničního hospodářství a investic (dále jen krajský úřad) ze dne 21. 4. 2009 č.j. SpKrÚ 12830/2000/ODSHI/05 a toto rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím krajský úřad podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon), odňal žalobci profesní osvědčení č. AA 007467 vydané Ministerstvem dopravy a spoju (oprávnění k provádění výuky a výcviku – dále jen profesní osvědčení)

Žalobce v žalobě uvádí, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť odvolací orgán se nezabýval právní argumentací v odvolání a v odůvodnění rozhodnutí pouze poukázal na skutečnost, že je účelová a zavádějící, a už nevysvětlil, z jakého důvodu považuje právní argumentaci žalobce v odvolání za zavádějící. Žalobce ve svém odvolání argumentoval nesprávnou aplikací zákona založenou na chybném výkladu § 24 odst. 1 písm. a) zákona

(správně § 24 odst. 1 písm. b/ zákona, pozn. soudu), podle kterého krajský úřad rozhodne o odnětí profesního osvědčení, jestliže jeho držitel pozbyl podmínky, za kterých bylo profesní osvědčení vydáno. Žalobci bylo vydáno profesní osvědčení na základě podmínek zákona ve znění ke 31. 10. 2001. Podmínka § 21 odst. 2 písm. e) aplikovaná v rozhodnutí krajského úřadu jako důvod odnětí profesního osvědčení v té době neexistovala, a proto nebylo rozhodnuto v souladu se zákonem. Žalovaný se nevypořádal s právní argumentací žalobce a z tohoto důvodu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že ust. § 21 odst. 2 písm. e) bylo do zákona vloženo novelizací provedenou zákonem č. 478/2001 Sb. s účinností od 5. 1. 2002. Do účinnosti této novely byla jednou z podmínek pro možnost provádět výuku teorie, respektive pro držení profesního osvědčení, spolehlivost řízení motorových vozidel podle zvláštního zákona. Pojem spolehlivosti řízení motorových vozidel však v té době nebyl definován a jako náhrada za podmínku spolehlivosti byla do zákona zavedena podmínka beztrestnosti. Žalovaný se neztotožňuje s názorem žalobce, že s ohledem na dikci ust. § 24 odst. 1 písm. b) zákona měl krajský úřad při rozhodování o odnětí profesního osvědčení vycházet z právního stavu platného ke dni 31. října 2001. Takový výklad by v důsledku založil nedůvodnou nerovnost mezi držiteli profesního osvědčení, neboť těm, kterým bylo vydáno po nabytí účinnosti zákona č. 478/2001 Sb. by poté, co jim byl uložen zákaz řízení motorových vozidel, bylo profesní osvědčení odňato, zatímco těm, kterým bylo vydáno před nabytím účinnosti uvedeného zákona, by odňato nebylo. V daném případě je nutné hledat oporu i ve výkladu smyslem a účelem zákona, jímž je v oblasti silničního provozu především bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Pedagogické působení na budoucí řidiče nemůže být svěřeno do rukou osoby, která v důsledku zákazu činnosti sama řídit motorové vozidlo nesmí. Krajský úřad proto při aplikaci ust. § 24 odst. 1 písm. b) zákona nikterak nepochybil.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Městského úřadu Moravská Třebová ze dne 4. 3. 2009 sp.zn. S MUMT 3620/2009/OD 10-67.3 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a byla mu uložena pokuta ve výši 13.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Toto rozhodnutí nebylo právní moci dne 6. 3. 2009. Krajský úřad na základě tohoto rozhodnutí o přestupku opatřením ze dne 30. 3. 2009 zahájil správní řízení o odnětí profesního osvědčení žalobci. Rozhodnutím krajského úřadu ze dne 21. 4. 2009 č.j. SpKrÚ 12830/2009/ODSHI/05 bylo žalobci podle § 24 odst. 1 písm. b) odňato profesní osvědčení, neboť bylo zjištěno, že žalobce dne 6. 3. 2009 přestal splňovat podmínku stanovenou ust. § 21 odst. 2 písm. e) zákona. V odůvodnění tohoto rozhodnutí krajský úřad poukázal na citované rozhodnutí Městského úřadu Moravská Třebová ze dne 4. 3. 2009, kterým byl žalobcem uznán vinným ze spáchání přestupku a byl mu za něj uložen mimo jiné zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí krajského úřadu odvolání, ve kterém poukázal na to, že mu bylo profesní osvědčení vydáno na základě podmínek stanovených v § 21 zákona ve znění účinném ke dni 31. 10. 2001. K tomuto dni zákonná podmínka spočívající v tom, že držitelem profesního osvědčení nemůže být osoba, které byl uložen trest zákazu činnosti, neexistovala. Protože profesní osvědčení lze podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona (správně § 24 odst. 1 písm. b/ zákona, pozn. soudu) odejmout pouze tehdy, pokud osoba přestane splňovat

podmínky, za kterých bylo profesní osvědčení vydáno, je nutno vycházet ze znění § 21 zákona účinného v roce 2001.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 30. 9. 2010 č.j. 88/2010-160-AS/3 tak, že odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí krajského úřadu potvrzeno. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný poukázal na rozhodnutí Městského úřadu Moravská Třebová ze dne 4. 3. 2009, kterým byl žalobci uložen trest zákazu činnosti. Následně žalovaný uvedl, že podle § 21 odst. 2 písm. e) zákona může být držitelem profesního osvědčení pouze osoba, která nemá soudem nebo správním orgánem uložen trest zákazu řízení motorových vozidel a které v posledních třech letech nebyl takový trest uložen. Krajský úřad proto rozhodl podle § 24 odst. 1 písm. b) zákona, a to obligatorně. Žalobce tak pozbyl podmínku bezúhonnosti vyžadovanou v ust. § 21 odst. 2 písm. e) zákona, a proto je rozhodnutí krajského úřadu správné a právně podložené. Dále žalovaný uvedl, že ostatní argumenty žalobce Ministerstvo dopravy jako odvolací orgán „*odmítá, neboť je považuje za zavádějící a účelové*“.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23).

Žalobce v odvolání namítal, že v době, kdy mu bylo profesní osvědčení vydáno, nemusel splňovat podmínku bezúhonnosti. Přestal-li tedy následně být bezúhonným, nepřestal splňovat podmínky, na jejichž základě mu bylo profesní osvědčení vydáno, neboť přestal splňovat podmínku zakomponovanou do zákona až teprve následně. Na tento jeho argument ovšem žalovaný žádným způsobem nereagoval, s výjimkou konstatování, že jej „*považuje za zavádějící a účelový*“. Jakým způsobem však k takovému závěru žalovaný dospěl, nelze z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nijak seznat. Povinností žalovaného nicméně bylo vysvětlit, proč podle jeho názoru lze i na případ žalobce aplikovat podmínku zakotvenou do zákona v době, kdy žalobce již držitelem profesního osvědčení byl.

Soud přitom nemohl zohlednit dodatečné argumenty, které žalovaný uvedl ve vyjádření k podané žalobě. Předmětem soudního přezkumu totiž mohou být výlučně důvody uvedené v žalobou napadeném správním rozhodnutí a pouze to může být předmětem soudního přezkumu. Soud nemůže zkoumat, zda by přezkoumávané rozhodnutí mohlo obstat z jiných důvodů než těch, které jsou v rozhodnutí uvedeny. Nedostatky v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak nelze zhojit ve vyjádření k žalobě podaném v průběhu řízení před správním soudem.

Vzhledem ke shora uvedenému soudu nezbylo než žalobě vyhovět a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst.

4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč. Jiné náklady nejsou ze spisu zřejmé a ani žalobce žádné jiné náklady neuplatňoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. ledna 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu